

a-kasse er fuldstændig uafhængigt af medlemskab af en fagforening. A-kasserne og LO er to usammenhængende institutioner.

CD støtter forslaget om en mere fleksibel overgang fra en a-kasse til en anden, men det behøver vi ikke dette forslag til, for det kan man allerede i forvejen.

Det, man kan diskutere, er, om arbejdsministeren administrerer den gældende lov for stramt, for hun har mulighed for at give ret til overflytninger.

CD støtter derimod ikke, at man går over i den anden grøft og opretter tværfaglige a-kasser. Staten dækker hovedparten af alle omkostninger til dagpenge, medens a-kassen kun dækker en del af omkostningerne. Hvis der var fri a-kasse, ville alle flytte til den billigste og dermed blot øge omkostningerne for staten og dermed for skatteyderne. Det løser ifølge Centrum-Demokraterne ingenting.

Formanden:

Så er det hr. Flemming Oppfeldt som ordfører for forslagsstillerne.

Flemming Oppfeldt (V):

Moderne mennesker ønsker selv at tilrettelægge deres eget liv, de ønsker at træffe deres egne valg. Vi er på vej bort fra massesamfundet, industrisamfundet, hvor vi skulle have ensartede og standardiserede løsninger. Dagens trend er tilpassede løsninger. Det gælder i familierne, det gælder undervisning og forbrugsgoder, og det gælder på arbejdsmarkedet. Jobbet skal have et indhold, og man vil have indflydelse på sin arbejdsplads, altså lønmodtagerborgerne vil stemme med fødderne i dagens samfund. Men sådan må det altså ikke være, når det gælder a-kasserne; her har vi stadig en monopolistisk og standardiseret vare.

Det var måske en meget god løsning i det gammeldags statiske klassesamfund, men den løsning duer ikke i dag. Specielt de unge på arbejdsmarkedet kræver mere frihed og mindre tvang. De kræver mere magt over deres egen situation og mindre magt til de fjerne organisationer, og det er det, der er baggrunden for forslaget om ret til at oprette tværfaglige a-kasser.

Der er fire gode grunde:

Den første gode grund er, at vi får et frit valg. Jeg vil kalde det en ny fase i vores demokratiske liv, hvor vi tidligere i 1960'erne, 1970'erne og 1980'erne har decentraliseret meget magt ud til lokalområderne, så går vi nu videre og giver

borgerne mere indflydelse. Hvis det kan lade sig gøre, så skal vi lade borgerne selv træffe deres egne valg.

Man kan altid fremmane bekymringer, om de her tværfaglige a-kasser vil være dygtige nok, om de bliver store nok, om de vil være specialister, men giv dog borgerne frihed til selv at vælge det produkt, der passer dem. Der behøver ikke at være en socialdemokrat alle steder til at guide borgerne til det rette valg. Hvis de tværfaglige a-kasser ikke bliver gode, ja, så vil arbejdstagerne ikke bruge dem.

Begrundelse nummer to er, at det vil give fleksibilitet på arbejdsmarkedet, hvis man kan blive inden for sin a-kasse, når man skifter fagområde. Tværfaglige a-kasser vil have medlemmerne i centrum i deres bestræbelser, fordi de ikke vil være angst for at miste et medlem, blot fordi medlemmet bliver uddannet til et andet fagområde. Det vil øge mobiliteten på arbejdsmarkedet, og vi vil få et mere konkurrencedygtigt samfund.

Den tredje begrundelse er, at de tværfaglige a-kasser måske kan øge kvaliteten; de vil i hvert fald øge konkurrencen og dermed sandsynligvis også øge kvaliteten. De eksisterende a-kasser skal op på dupperne, når de ikke ved hjælp af grænseaftaler kan forhindre konkurrence, og derfor kan de kun overleve ved at være virkelig gode, og det vil være i alle medlemmers interesse.

Og så er vi ovre i den fjerde begrundelse, nemlig den øgede konkurrence, for vi ved jo, at der er betydelig forskel på a-kassernes administrationsudgifter, og en øget konkurrence vil sandsynligvis nedbringe disse udgifter – det viser alle erfaringer. Monopoler betyder høje priser, og konkurrence betyder lave priser.

Man kunne jo ud fra den samme tankegang forestille sig, at vi lige så godt kunne have det samme forsikringsselskab alle sammen; men det har vi ikke, vi har forskellige forsikringsselskaber, og det er med til at holde priserne i ave. Vi kunne også have én fælles bank; men vi har valgt ikke at have en fælles bank, vi har mange forskellige banker. Og for nogle år siden havde vi stort set det samme telefonselskab; men vi har faktisk fået liberaliseret telesektoren de seneste år, fordi i hvert fald mange politikere er kommet til den konklusion, at det måske kunne være med til at nedsætte priserne og øge kvaliteten. Og det har ført til, at ventetiden på telefoner er væk osv. osv.